

Legendabéli csend

Apáczai Csere János Kolozsvár előtt

*Peregni kezd az este lombja,
mezőnket titokkal hinti be,
marékká hül a tűz a földön,
szítani nem jó senki sem.*

*Legendabéli ág hajol fölém
— csak ilyen lehet a vízi csend —,
mint lomha hal, inog körül a szél,
mint végső számvetés idebent.*

*Nem olcsó, nem, egy ilyen éjszaka,
csak az önámításnak pihenés.
Mint a múlt a teljes szerelemből,
egy-egy parázs hunyva visszanéz.*

*Meginog, mint harang, itt fönna az ág,
hozzá elnémult éjek konganak.
Egy vár zsvivaja zuhog újra bennem,
még egyszer tudtván, hogy minden omlatag.*

*Lám, a hajnal is alig érhet el,
a harmat maradt csupán s e vízi csend.
Fordul még egyet s megugrik a szél,
megidézi rám csöndben a végtelent.*

Háborúk mélyén

*Száztizennégy háború romjaiban
bokáig állván,
s törmelékeit morzsolgatva tenyeremben
jobbról balra, balról jobbra
(ordítani szeretném,
hogy egyáltalán, egyáltalán nem mindegy,
semmi sem mindegy
Scipio Africanustól Hitlerig!)
rettegve látom, hogy végül is
velem történt meg minden,
amit a történelem eddig a napig elsodort.*

Hiába számlálom össze gyermekkori bűneimet,
hűtlen kutyáimat, tévedéseimet
és visszatekintő menyasszonyaimat —,
egyetlen sikoltás a mellem, hogy tudnom kell,
mindezekkel mennyire meggazdagodtam.

Végül is nem sokkal,
csak egy rámbízott, rámtörő történelemmel,
s annak mélyén valahol nevemen szólít egy vén varázsló,
egy elomló falu és két fürdőző leány.

